

ת"פ 24463/02/17 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד תמיר שלו (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 24463-02-17 מדינת ישראל נ' שלו(עציר)
19 יולי 2017

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ מתמחה איהאב זבידאת

נגד
הנאשם
תמיר שלו (עציר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד ליאור חיימוביץ' בשמו של עו"ד רחאל

גזר דין

הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשני כתבי אישום, בעבירות של גנבה על-ידי מציאה, התחזות לאדם אחר (שלוש עבירות), קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (שתי עבירות), ניסיון לקבלת דבר במרמה, זיוף בכוונה לקבל דבר, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע יותר מ-12 חודשים, נהיגה ללא ביטוח.

על-פי המתואר בכתב האישום המתוקן, במסגרת ת"פ 24463-02-12 שבו הורשע הנאשם, בין הנאשם לרוחן שמחי (להלן: "רוחן") יש קשר משפחתי. עוד מפורט כי במסגרת פ"ל 4296-03-14 הורשע הנאשם בין היתר בעבירה של נהיגה בשכרות ורישיונו נפסל למשך 60 חודשים מיום 9.3.14. כמו-כן מתואר כי בת"פ 52961-03-16 מיום 7.3.16 נפסל הנאשם מלהוציא רישיון נהיגה לתקופה של שמונה חודשים מיום שחרורו.

ביום 18.10.16 התייצב הנאשם בתחנת משטרת מרחב יפתח והציג עצמו בכזב כרוחן ומסר הודעה שקרית לפיה נגנב ממנו תיק ובו רישיון נהיגה ומסמכים שונים. בעקבות האמור לעיל הונפק לנאשם מסמך המאשר כי הוגשה תלונה בגין אובדן המסמכים (להלן: "האישור").

ביום 30.10.16 הגיע הנאשם למשרד הרישוי בעיר אילת כשבידיו האישור, הציג עצמו כרוחן וביקש כי יונפק עבורו רישיון נהיגה חדש כשהוא מתייצג בכזב כרוחן. עובדת משרד הרישוי הנפיקה עבור הנאשם רישיון נהיגה זמני עם פרטיו של רוחן, וכן דאגה כי יישלח לכתובת שמסר הנאשם רישיון נהיגה קבוע.

ביום 3.11.16 הגיע הנאשם למשרד הפנים בעיר אילת כשבידיו האישור, הציג עצמו כרוחן, שב וטען כי נגנבה לו תעודת הזהות והגיש בקשה להנפקת תעודת זהות חדשה תוך שצירף את תמונתו שלו. הנאשם עשה כן כשהוא מתייצג כרוחן

עמוד 1

וכשהוא יודע שטענותיו אינן אמת.

עובדת משרד הפנים הנפיקה עבור הנאשם תעודת זהות חדשה עם פרטיו של רונן, כשתמונתו של הנאשם מופיעה בה (להלן: "תעודת הזהות").

על-פי האמור באישום השני לכתב האישום ביום 2.2.17 הגיע הנאשם לבנק לאומי בעיר אילת, הציג עצמו כרוני באמצעות תעודת הזהות אשר הושגה במרמה ומשך סכום של ₪ 350 מחשבון הבנק של רונן. בהמשך המתואר לעיל, סמוך לשעה 10:09 מגיע הנאשם לבנק הבינלאומי הסמוך, הציג עצמו כרוני באמצעות תעודת הזהות ומשך סכום של ₪ 640 מחשבון הבנק של רונן.

הנאשם הגיע בהמשך לבנק דיסקונט, בשעה 10:10, הציג עצמו כרוני באמצעות תעודת הזהות, אולם הכספרית שנכנסה לחשבוננו של רונן על מנת לבצע את המשיכה הבחינה בסמן בצג ולפיו קיים חשד שתעודת הזהות מזויפת. הכספרית מסרה לנאשם כי לא ניתן לבצע את משיכת הכסף וזה עזב את המקום. במעשיו האמורים לעיל התחזה הנאשם לאדם אחר, קיבל דבר במרמה וניסה לקבל דבר במרמה. על-פי האמור באישום השלישי, ביום 2.2.17 ביצע השוטר שמחי טל סריקה ברחובות העיר אילת ואיתר את הנאשם כשהוא יושב במושב הנהג של רכב מסוג "דייהטסו" כשמנוע הרכב פועל. במעשיו האמורים לעיל נהג הנאשם בזמן פסילה.

על-פי האמור בכתב האישום שבו הורשע הנאשם במסגרת ת"פ 7641-05-16, בתאריך 28.10.12 אבד ארנקו של רענן ערוסי (להלן: "המתלונן") אשר הכיל רישיון נהיגה וכרטיס אשראי. עוד באותו יום ביטל המתלונן את כרטיס האשראי מול חברת האשראי. עוד מתואר בחלק הכללי כי בין הנאשם למתלונן אין היכרות מוקדמת, וכי רישיון הנהיגה של הנאשם פקע ביום 29.6.17.

על-פי האמור בסעיף 1 לעובדות כתב האישום, במועד ושעה שאינם ידועים למאשימה, בפונדק "כושי רימון" בדרך לאילת מצא הנאשם את הארנק שהכיל את כרטיס האשראי ואת רישיון הנהיגה השייכים למתלונן.

בתאריך 14.2.13 התייצב הנאשם בחברת השכרת כלי רכב "באדג'ט" וביקש לשכור רכב מסוג "מיצובישי". במעמד זה התייצב הנאשם בכזב כאדם אחר בכך שהציג את רישיון הנהיגה של המתלונן וקיבל לידיו את הרכב.

בהמשך למתואר לעיל, בתאריך 15.2.13 בשדרות יצחק רגר בבאר-שבע נעצר הנאשם לאחר שנצפה נוהג ברכב על-ידי שוטר תנועה משתמש בטלפון בזמן נהיגה. הנאשם התייצג כאדם אחר על-ידי כך שהציג את רישיון הנהיגה של המתלונן בפני שוטר וקיבל לידיו דוח תעבורה על סך 1,000 ₪ ותוספת פיגורים על סך 500 ₪. הנאשם חתם על הדוח בשמו של המתלונן. במעשיו האמורים לעיל זייף הנאשם מסמך, נהג ברכב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, גנב על-ידי מציאה והתחזה לאדם אחר במטרה להונות.

במסגרת ההסדר בין הצדדים, הוסכם כי המאשימה תגביל עצמה למאסר לתקופה של 20 חודשים לצד רכיבי ענישה נלווים ואילו ההגנה תהיה חופשית בטעוניה אפשרות לשכנע את ביהמ"ש לבחון אפשרות שילובו של הנאשם בהליך גמילה.

תסקיר שירות מבחן

מדובר בנאשם כבן 55 גרוש ואב לבן בגיל 25. בעת הפגישה עם קצין המבחן היה בהשגחה נוכח ניסיון אובדני כחודש לפני מעצרו. כעת שולל מחשבות אובדניות. תיאר קשיי שינה על רקע פוסט טראומה ממנו סובל בגין השתתפותו במלחמת שלום הגליל.

טרם מעצרו התגורר הנאשם בבית אמו באילת ועבד ימים בודדים במסעדה ולפני כן לא עבד במשך כארבעה חודשים. לדבריו הינו בעל מאה אחוזי נכות מטעם המל"ל על רקע תסמונת פוסט טראומטית ורקע של אלכוהול.

מסקירת חייו עולה כי אמו ילדה אותו בהיותה בת 16 מחוץ למסגרת נישואין, אינו מכיר את אביו ועד גיל 6 גודל על ידי אחיה של אמו. בטא תחושות נטישה וכעס כלפי אמו כאשר בקשר עמה תיאר לאורך השנים קשר קר.

לדבריו סיים 12 שנות לימוד והתגייס לצבא ובמהלך שירותו הצבאי השתתף במלחמת שלום הגליל במהלכה איבד לדבריו חברים לנשק.

עם שחרורו מצה"ל חש תחושת בדידות ועשה שימוש באלכוהול לצד שימוש אינטנסיבי בסמים, דבר שהשפיע על יכולתו להתמיד במקומות עבודה.

בגיל 30 נישא לא מתוך אהבה נולד לו בן ולאחר שנה וחצי התגרשו ולדבריו התנהג באלימות כלפי אשתו.

שירות המבחן מפרט את היסטורית השימוש של הנאשם בחומרים ממכרים, כך עולה כי עוד בהיותו בן 16 ולאורך חייו הבוגרים, עשה הנאשם שימוש בחומרים ממכרים וניסיונות הטיפול בו לא החזיקו מעמד לאורך זמן.

משיחה עם שירות המבחן הצהיר הנאשם על רצונו בתהליך גמילה, יחד עם זאת, ביטא העדר כוחות לתהליכי טיפול ממושכים. כמו כן, התקשה בדפוסי השימוש בחומרים ממכרים ונסיבות חייו להתמיד בהליכי הטיפול. בנוסף, נטה להשליך קשייו לתחזק ניקיון מחומרים אלה בסביבה הבעייתית בה חי.

שירות המבחן מתרשם כי רצונו של הנאשם להשתלב בטיפול הינו חיצוני בלבד וקשור בתוצאות הליך המשפטי. שירות המבחן מצוין כי כאשר התרשמות זו שוקפה לנאשם, זה ביטא את רצונו להפסיק את השיחה עמם תוך שהביע עמדתו לפיה מטרת השיחה לא הושגה.

ביחס לעבירות הנידונות, מסר כי נפגע העבירה הוא בן דודו. בתחילה, הציג הקשר ביניהם כשטחי ובהמשך תיאר

תחושות טינה וכעס כלפיו מבלי שפירט אודות הרקע לאותן תחושות. לדבריו, בחירת נפגע העבירה קשורה ברצונו לנקום בו על יחס בלתי ראוי שנתן לו בעבר ובהמשך מסר כי זה השפיל אותו במהלך אירוע משפחתי ומשך חש תחושת פגיעה עצומה ורצון לנקום בו.

הנאשם מודה בביצוע העבירות ולוקח אחריות חלקית על ביצוען. כשהוא מתקשה להכיר בתהליכי תכנון ותחכום שעדכנו את התנהגותו במסגרת העבירות הנידונות. לדבריו בנוסף לתחושות הנקם הושפע מצריכת האלכוהול והסמים ולכן לא שקל את השלכות העבירות, ישב ברכב המושכר על מנת לסבך את נפגע העבירה בפלילים.

בתיאורו את העבירות התמקד בתחושות הכעס והטינה, לא הביע אמפתיה על מעשיו וניכר כי מפחית מאחריותו ומשליך אותן גם על היותו נתון תחת השפעת חומרים ממכרים, מסר כי אינו ראוי להיענש על מעשיו ואינו צריך לפצות את נפגע העבירה.

מבחינת גורמי סיכוי שירות המבחן מציין את הערכתו כי יכול והמעצר מהווה עבורו במשך פרק זמן מוגבל גורם מציב גבולות חיצוני לצד אותה מוטיבציה מילולית לגמילה. מבחינת גורמי סיכון שירות המבחן מציין את מאפייני אישיותו של הנאשם לצד העדר כוחות ומוטיבציה פנימית לשינוי, התרשמותם מאדם בעל גבולות רופפים, דפוסי התנהגות תוקפניים, צריכת חומרים ממכרים באופן בלתי מרוסן, קושי לשתף פעולה עם גורמי סמכות וטיפול, קושי בעריכת בחינת עצמית, העדר גורמי תמיכה, קושי להכיר ולראות את גרימת הנזק שהוא מסב לאחר.

בשל כל אלה שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית ולעניין העונש, וסבר שיש להטיל עליו ענישה מוחשית לצד ענישה מותנית לנפגע העבירות.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה במסגרת טיעוניה הכתובים לעונש הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם בכללם הזכות לקניינו של הפרט, אמון הציבור, הסדר החברתי וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך. זה הפנה לחומרה הגלומה במעשיו של הנאשם בדגש על התכנון והתחכום לצד תעוזה רבה. עוד הפנה לנזק שנגרם, אך ביקש לשים דגש על פוטנציאל הנזק בשים לב לטיבם של המסמכים אותם השיג הנאשם במרמה. בכל המקרים חלקו של הנאשם מלא ובלעדי, כשזה פועל מתוך בצע כסף ותחושות נקם.

המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אישום ובסופם של דברים בשים לב לעברו הפלילי, האמור בתסקיר וכן יתר הנסיבות הצריכות לעניין, לגזור עליו עונש של 20 חודשים מאסר בפועל לצד ענישה נלוות.

ב"כ הנאשם מנגד, ביקש שלא להחמיר עמו. לדבריו, יש לתת משקל לעובדה כי כתב האישום המצורף נוגע לעבירות שבוצעו לפני כארבע שנים. הנאשם הודה בכתב אישום מצורף ככתבו כלשונו מבלי לנהל מו"מ עם התביעה. מעבר

לחיסכון השיפוטי הרב יש בהודאה זו של הנאשם לקיחת אחריות והפנמת הפסול במעשיו.

אשר לנסיבותיו האישיות, מדובר במי שהינו נכה מאה אחוז, סובל מפוסט טראומה ומצוי במעצר רחוק מביתו באילת ללא מעטפת תומכת וללא ביקורים. הנזק בסופם של דברים מגיע לכדי פחות מ - 1,000 ₪. מדובר במעשים שאינם מצויים במדרג הגבוה של חומרה. בפרט אמורים הדברים למציאת אותו ארנק ובו הכרטיסים השונים כאמור באישום המצורף, כאשר יש לאבחן מקרה זה ממי שמתפרץ אל תוך ביתו של אדם. כך אמורים הם הדברים לגבי נהיגה בזמן פסילה שהתמצתה בישיבה מאחורי ההגה מבלי לנסוע בו, גם אם הנאשם לא נמצא כבעל כוחות לעבור הליך טיפולי ולפחות מודע לבעיה ממנה הוא סובל ומודעות זו היא כשלעצמה מפחיתה מהמסוכנות הנשקפת ממנו.

יש לקבוע מתחם עונש אחד לשלושת האישומים במסגרת ת"פ 17-02-24463 בשים לב לכך שמדובר באותן עבירות שהתפרסו על פני חודשים בודדים ביחס לאותו קורבן. אשר למאסר המותנה, בשים לב להודאתו של הנאשם ולחלופי הזמן, יש להפעילו בחופף ולמצער חלקו בחופף וחלקו במצטבר. אומנם לנאשם עבר פלילי אך יחד עם זאת, מרבית הרשעותיו אינן מן העת האחרונה.

הנאשם מצדו ציין כי הוא נבון ומתבייש במעשיו שנעשו תחת השפעת אלכוהול וכי ביקש לקחת אחריות ולחסוך מזמנם של כל הצדדים. עוד הוסיף כי בכוונתו להשתלב במסגרת טיפולית במסגרת המאסר.

דין והכרעה

בתיק זה עניין לנו בהסדר טווח, כאשר המאשימה עותרת לעונש של 20 חודשים מאסר בפועל ואילו ההגנה חופשית בטיעוניה, והכל לצד ענישה נלוות. במצב דברים זה, ובהתאם "לזרם המרכזי" בפסיקה הנוהגת, חרף טיעוני הצדדים, אין מקום להידרש לקביעת מתחמים וזאת אלא אם סבור בית המשפט כי מדובר בהסדר עונשי שאינו הולם ויש לחרוג ממנו מטה או מעלה, מה שאין לומר בענייננו. בהקשר לכך, ראה בין היתר: ערעור פלילי 8109/15 **אביטן נ' מדינת ישראל** דעתו של כב' השופט ג'ובראן וכפי הדעה שהובעה בע"פ 512/13 **פלואני נגד מדינת ישראל** וכן ע"פ 2524/15 **שפרנוביץ' נ' מדינת ישראל** (פסקאות 18-19 לפסק הדין).

במקרה שבפנינו סבורני כי ההסדר שהוצג בפני ביהמ"ש הגם שיש בו במובנים מסוימים כדי להקל עם הנאשם, עודנו סביר ועל כן, לא מצאתי להידרש לקביעתם של מתחמי עונש הולמים, בין אם מתחם יחיד למכלול האירועים ובין אם מספר מתחמים כפי עתירת המאשימה. ודוק, בקביעת עונשו של הנאשם יילקחו בחשבון פרמטרים רבים המשמשים את ביהמ"ש בקביעת מתחם העונש ההולם בהתאמות המתבקשות.

במעשיו האמורים לעיל, פגע הנאשם בשורה ארוכה של ערכים מוגנים, בכללם קניינו של אדם, שמו הטוב, הסדר הציבורי, ביטחון המשתמשים בדרך ובכביש, ואמינות הרשומות הציבוריות.

ביחס לערכים המוגנים החוסים תחת עבירת המרמה ראה דברי ביהמ"ש בע"פ 752/90 **שמואל ברזל נ' מ"י**

(1.3.1992):

"האינטרס החברתי עליו באה עבירת המרמה להגן הוא חופש הרצון, חופש הפעולה וחופש הבחירה של המרומה. פגיעה בחופש זה, אשר באה כתוצאה ממעשה המרמה ואשר הביאה למרמה יתרון או הישג, היא שעומדת ביסודותיה של העבירה שבסעיף 415 לחוק..."

על החומרה שבה רואות הערכאות השונות את העבירה של נהיגה בזמן פסילה ר' בין היתר את דברי בית המשפט ברע"פ 1211/12 אברהם ישראלי נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (15.02.2012):

...נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב (רע"פ 410/04 מזרחי נ' מדינת ישראל, [...]); רע"פ 7019/04 אופיר נ' מדינת ישראל, [...]; רע"פ 9399/04 קרקעי נ' מדינת ישראל, [...]; רע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל, [...]; רע"פ 7523/06 מואסי נ' מדינת ישראל, [...]). על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה, כי 'מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רישיון לפי פקודה זו ... דינו - מאסר שלוש שנים' (רע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו-לבן (לא פורסם) - פסקה 5, מפי השופט לוי).

במקום אחר, מכנה בית המשפט העליון את עברייני התנועה הסדרתיים "פצצות מתקתקות" של ממש שלא ניתן לדעת מתי הן תתפוצצנה:

"עברייני תעבורה סדרתי עלול להיות בגדר 'פצצה מתקתקת' לבאי הדרך, שאין לדעת אימת תתפוצץ ומה מידת הנזק שיגרם כתוצאה מכך... נהיגה בזמן פסילה אינה סטירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים ולהולכי הרגל מסביב, שהרי אם מצא בית המשפט כי פלוני אסור שיחזיק הגה בידו וינהג ברכב, מעיד הדבר על מסוכנותו על הכביש" (רע"פ 2221/11 שאול הראל נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (24.03.2011)).

סקירת הפסיקה הנוהגת בעבירה של נהיגה בזמן פסילה מגלה כי העונשים המוטלים על הנאשמים נעים על פני קשת רחבה, החלה מעונשים צופי פני עתיד וכלה בעונשי מאסר לתקופות לא מבוטלות, שיכול ויגיעו אף ל-12 חודשים. עוד ניתן ללמוד כי בנסיבות קלות מתחם העונש ההולם מתחיל מעונשים צופי פני עתיד, ובנסיבות מחמירות יש ויתחיל מחצי שנה ואף למעלה מכך. כך ר' בין היתר: רע"פ 8013/13 **מסעוד נגד מדינת ישראל**, בעפ"ת (מחוזי באר שבע) 59810-07-12 **דרור אביטל נגד מדינת ישראל**, רע"פ 1973/13 **חסן נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (24.03.2013), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר בעבירה של נהיגה ללא רישיון, רע"פ 2666/12 **עטאללה נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (23.04.2012), ורע"פ 4477/11 **נחמן נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (16.06.2011).

בדומה, ניתן למצוא קשת רחבה ביותר של עונשים גם ביחס לעבירות שענייןן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. על דרך הכלל בתי-המשפט שתיים ליבם בין היתר לפרמטרים הבאים: סכום המרמה, היקף המרמה, תדירותה, כמות הנפגעים, טיב הדבר שהתקבל כתוצאה מהמרמה, וכן יתר הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה. וראה לעניין זה דברי ביהמ"ש בת"פ (מחוזי ב"ש) 38828/11/15 **מדינת ישראל נגד איזנווה פרינצס**, (28.05.2017):

"העונש המוטל על עבירת מרמה, מושפע מנתוניה הקונקרטיים ובכלל זה, אופי מעשה המרמה, היקפו, משכו, מיהות הנפגע, זהות הנאשם ועוד, ואולם, ניתן לומר כי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מרמה הינה של החמרה"

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים בכל אחד מן האישומים הינה משמעותית.

ראשית יש ליתן הדעת לתכנון ולתחכום הנלווים לעבירות אותן ביצע הנאשם. במסגרת התיק שבכותרת הנאשם בונה תכנית עבריינית "עקב בצד אגודל" שכל תכליתה גניבת זהותו של המתלונן.

תחילה, הנאשם פונה לתחנת המשטרה במרחב יפתח ומדווח שנגבו לו מסמכים שונים וזאת תוך שהוא מתייצג בכזב כרונו. הנאשם התייצב בתחנת הרחוקה מאות קילומטרים ממקום מגוריו ובכך צימצם הסיכון כי דבר הכזב יתגלה. בעקבות כך, מגיע הנאשם אל מקום מגוריו בעיר אילת ומבקש כי יונפק עבורו רישיון נהיגה חדש וזאת באמצעות האישור שקיבל בגין אותו אובדן מסמכים שקרי.

מדובר בשורת מעשים פליליים אותם ביצע הנאשם בהפרש של מספר ימים האחד מהשני כאשר מהיום בו קיבל את האישור בגין התלונה הכוזבת על אובדן מסמכים ועד ההגעה למשרד הרישום חלפו 12 יום, ומהגעתו למשרד הרישוי ועד הנפקת הרישיון חולפים עוד כארבעה ימים.

דפוס פעולה זה אינו מתיישב בכל דרך שהיא עם דבריו של הנאשם לפיהם פעל תחת השפעת אלכוהול או סמים. אין המדובר בעבירות רכוש או אלימות, עבירות שיכול ותבוצענה תחת יסוד עובדתי מצומצם בזמן ובמקום. מעשים אלו מחייבים דפוס פעולה זהיר, העמדת פנים, והכול תוך לא מעט תעוזה ועזות מצח. עוד ביחס למניעי הנאשם, זה טוען כי פעל כשהוא מונע מתוך רגשות נקם במתלונן שלדבריו השפילו בפרהסיה. אפילו בחירת הקורבן נבעה מתוך תחושות העלבון של הנאשם, הרי שבפועל לנאשם הייתה מטרה ורווח ברורים מעבר לאותה "נקמה" בדמות קבלתם של מסמכים מזויפים הנושאים את פרטיו ובאמצעותם יוכל לפעול תחת זהותו של המתלונן.

חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בעובדה כי הנאשם קיבל לרשותו את המסמכים המזויפים כבר בתחילת חודש נובמבר 2016 ואילו השימוש בהם נעשה כאמור באישום שני ושלישי, רק בחודש פברואר 2017 - היינו בחלוף כשלושה חודשים. אם כל רצונו של הנאשם היה לנקום באותו בן משפחה מדוע אם כן המתין שלושה חודשים על מנת למשוך כספים באמצעות אותם מסמכים מזויפים? עוד יש לתהות ביחס לקשר בין רצונו לנקום במתלונן לבין הנהיגה ברכב בזמן פסילה. הדברים אמורים מתוך כך שלא נטען לגבי המתלונן שהיה פסול מלנהוג, וממילא בכך שזה נוהג תחת זהותו,

מבלי לבצע עבירות תנועה, אין כדי לפגוע במתלונן באופן ישיר.

צא ולמד כי יותר משהנאשם ביקש לנקום במתלונן (דבר אשר אף הוא אינו מצדיק מעשיו של הנאשם) זה ביקש להשיג לעצמו רווח ישיר בדמות קבלת זהותו של המתלונן ואפשרות הפעולה בחסות אותה זהות בדויה.

אכן, בפועל, סכומי הכסף שנגנבו לא היו משמעותיים, ומתמצים לכדי 1,000 ₪, ובדומה גם אותה נהיגה בזמן פסילה על-פני הדברים נמצאת במדרג הנמוך בעבירות בכגון דא, וזאת בהתחשב בכך שזה היה אך מאחורי ההגה כשהרכב מונע מבלי לנסוע בו.

לצד האמור לעיל, בבחינת הנזק הפוטנציאלי הגלום במעשיו, הרי שזה יכול והיה מגיע לכדי ממדים נרחבים. כאשר הנאשם מצויד ברישיון נהיגה של המתלונן ותעודת הזהות שלו הלה יכול לפעול למעשה מול כל הגורמים הרשמיים ובכלל זאת לבצע פעולות בנקאיות, פעולות של קנייה ומכירה, פעולות שיש בהן כדי לזכותו בטובות הנאה ומאידך לחייב את המתלונן בחובות כאלה ואחרים. נקל לשער את עוגמת הנפש והטרחה הרבה שתידרש מהמתלונן לשכנע כי לא הוא זה שנהג ברכב שצולם, לא הוא זה שחתם על צ'קים, או כל פעולה אחרת שמי שאוחז שלא כדין במסמכים הנושאים את שמו, ביצע במרמה.

עוד בנוגע לנזק הפוטנציאלי, וביתר שאת, עניין לנו במי שבמועד הרלוונטי הינו פסול מלנהוג, היינו הוכיח במעשיו שחוקי התעבורה אינם נר לרגלו וחרף כך מצוי מאחורי ההגה. הסכנה הנשקפת מנהיגתו של נאשם כדוגמת הנאשם שבפני אשר פסול מלנהוג למשך חמש שנים, גדלה משמעותית אל מול אדם אשר עברו התעבורתי אינו מכביד. לא זו אף זו, (כפי שיפורט בהמשך) הנאשם סובל מהתמכרות עמוקה ארוכת שנים לסמים ולאלכוהול על כל המשמעויות הנגזרות מהסיכון הנשקף מנהיגה של אדם שכזה. הסכנה הפוטנציאלית נוגעת ראש וראשונה לפגיעה בנפש אך לצידה יש לתת הדעת גם לפגיעה כספית שכן היה וחלילה יהיה הנאשם מעורב בתאונות דרכים לא יהיה כסוי ביטוחי והציבור הוא זה שיישא בעקפיין בעלויות הנזק.

ביחס לכך ר' הדברים שנאמרו גם כן ברע"פ 1211/12 אברהם ישראלי נגד מדינת ישראל (פורסם בנוב) (15.02.2012):

במקרה דנן, חשיבותה של ענישה מחמירה אינה מתמצית אך בהרתעת הרבים, אלא גם במניעת סיכון לבאי הדרך. לאחר שעיינתי בתסקיר שירות המבחן ובפסק הדין הקודמים, לא מצאתי כי יש לשנות מן העונש שהוטל. ציינתי בעבר, כי "עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רשיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת [...]. ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור (רע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל (לא פורסם) - פסקה ז).

עד כאן ביחס לנסיבות ביצוע העבירה בתיק שבכותרת, ומכאן התייחסות בית-המשפט לתיק המצורף אשר לגביו טען הסנגור כי המשקל שיש לתת לו במסגרת העונש אמור להיות שולי וזאת בשים לב להיותן של העבירות מצויות במדרג

הנמוך של עבירות מסוג זה ובשים לב לחלוף הזמן הניכר מאז ביצועו.

אין בידי בית-המשפט לקבל עתירה זו של ההגנה.

הלכה למעשה מדובר בהתנהלות אשר אפילו בוצעה ארבע וחצי שנים, לפני המפורט בכתב האישום שבכותרת מגלמת בתוכה רכיבים דומים של מאפייני התנהגות עבריינית, שלא לומר זהים, הן מבחינת היסודות העובדתיים הן מבחינת החומרה הגלומה בהם. יש בכך כדי ללמד קיומם של דפוסי עבריינות מושרשים.

אכן מדובר בגנבה על-ידי מציאה, אשר על פניו מצויה במדרג הנמוך של עבירות בכגון דא, וזאת בנפרד מהציפייה כי זה ישיבו לבעליו כאשר הדבר יכול להיעשות בקלות רבה כשהארנק מכיל את מסמכי הזיהוי של המתלונן. חלף השבת האבדה, הנאשם מזהה את הפוטנציאל בהשגת רישיון הנהיגה וכרטיס האשראי של המתלונן, וסמוך לאחר מכן מתייצב בחברת ההשכרה באילת, מציג את רישיון הנהיגה של המתלונן ומתייצג בכזב תחת זהותו. בהמשך, מקבל לרשותו רכב מחברת ההשכרה. מעשים אלו אינם נעשים בעלמא, אלא נועדו לאפשר לנאשם לנהוג ולקבל רכב מחברת ההשכרה חרף העובדה שרישיון הנהיגה שלו פקע כבר בשנת 2007, היינו שבע שנים לפני שביצע את המתואר לעיל.

הנאשם מגדיל עשות ונוסע, בטבורה של העיר באר-שבע בשדרות יצחק רגר, ומבצע עבירת תנועה של שימוש בטלפון בזמן נהיגה. גם בשלב זה הנאשם אינו מאבד עשתונותו ומציג לשוטר את רישיון הנהיגה של המתלונן, ומקבל תחת אותה זהות בדויה דוח תעבורה על סך 1,000 ₪. הנאשם חותם על הדוח בשם המתלונן ומזייף את חתימתו.

דברים שצוינו ביחס לפוטנציאל הנזק באישום הראשון מוצאים ביטוי הלכה למעשה בכתב האישום המצורף, כאשר המתלונן שלא בידיעתו ושלא באשמתו מחויב בקנס וזאת בנפרד מהסיכון כי רישיונו יישלל בשל הצטברות דוחות תעבורה. המדובר בהתנהלות המגלמת בתוכה תעוזה רבה, ובהעדר מורא מפני גורמי אכיפת חוק.

ככל שהדבר נוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ולקולא, יש ליתן משקל להודאתו של הנאשם, הודאה אשר יש בה משום חיסכון בזמן שיפוטי יקר בפרט כאשר מדובר בצירוף של שני תיקים. עוד ייתן משקל מסוים ובמשורה לנסיבות חייו של הנאשם אשר על-פי דבריו סובל מפוסט-טראומה בעקבות השתתפותו במלחמת שלום הגליל.

על דרך הכלל בתי-המשפט מוצאים בהודאת נאשם גם משום הבעת חרטה ונטילת אחריות. אין זהו המקרה שבפניי (בדגש על העבירות בתיק שבכותרת). הדברים אמורים בשים לב לאמירותיו הברורות והנכוחות של הנאשם לקצין המבחן שלפיהן אינו ראוי להיענש על מעשיו, אינו סבור כי עליו לפצות את נפגע העבירה שכן זה פגע בו, והתמקד בתחושות הכעס והטינה מבלי להביע אמפתיה כלפיו או חרטה כלשהי.

עוד ולחומרה יש לתת הדעת לעברו הפלילי המכביד של הנאשם הכולל עשר הרשעות קודמות במגוון עבירות, בדגש על עבירות אלימות ועבירות סמים. הנאשם ריצה פעמים מספר עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, חלקן לתקופות שאינן

מבוטלות. כך גם ניתן לראות כי לצד הרשעות ישנות הנאשם חוטא בעבירות פליליות גם בשנים האחרונות. יתר על כן הנאשם מבצע את המיוחס לו פרק זמן קצר לאחר שהשתחרר ממאסר בן שבעה חודשים בגין ביצוע עבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית וגידול סמים. הנאשם מבצע את המיוחס לו כאשר תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן שישה חודשים שנגזר עליו במסגרת פ"ל 4296-03-14 שהינו בר-הפעלה בעניינו. בעניין אחרון זה, לנאשם 11 הרשעות תעבורה הכוללות עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, פקיעת רישיון נהיגה ונהיגה בשכרות. לצד האמור לעיל, מרביתן של עבירות אלו מלפני עשור ויותר, ומשכך משקלו של העבר התעבורתי, בשונה מעברו הפלילי יהא במשורה.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום שבגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם. בהיעדרו של רכיב שיקומי או אז נותרים בעינם ללא טיפול כל אותם גורמי סיכון רבים שעליהם עמד שירות המבחן בהרחבה וכוללים בין היתר העדר כוחות ומוטיבציה פנימית לשינוי, התרשמותם מאדם בעל גבולות רופפים, דפוסי התנהגות תוקפניים, צריכת חומרים ממכרים באופן בלתי מרוסן, קושי לשתף פעולה עם גורמי סמכות וטיפול, קושי בעריכת בחינת עצמית, העדר גורמי תמיכה, קושי להכיר ולראות את גרימת הנזק שהוא מסב לאחר.

אלה כאלה מחייבים מתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד.

העבירות של גנבת זהות קלות לביצוע וקשות לגילוי. לדאבונו, המדובר בתופעה נפוצה שבשל ממדיה אף הביאה את המדינה לחייב את כל אזרחי המדינה המבקשים להוציא מסמכי זהויה לעשות זאת באמצעות תיעוד ביומטרי שזיפוף קשה עשרות מונים מאשר התיעוד שהיה קיים עד כה. חובת הוצאת תיעוד ביומטרי הינה מכאן ולהבא, ומשכך עדיין יש כר נרחב לביצוע עבירות בדפוס פעולה כפי שנהג הנאשם. גם העבירות של נהיגה בזמן פסילה נפוצות הן עד מאוד. במצב דברים שכזה מתחדד הצורך בהרתעת הרבים.

אשר לאופן הפעלתו של המאסר המותנה, על דרך הכלל יש להפעילו במצטבר לכל עונש מאסר אחר. זוהי הפסיקה הנוהגת וזוהי לשון סעיף 58 לחוק העונשין. בעניינו של הנאשם שלפניי, בשים לב להודאתו, בשים לב לעונש שייגזר עליו בגין שני התיקים, מאסר מותנה זו יופעל מציתו בחופף ומחציתו במצטבר. יש בכל האמור לעיל כדי למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של טווח הענישה, אם כי לא בתקרתו.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הינני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 15 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 2.2.2017;
 - ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן שישה חודשים מת"פ 4296-03-14 כך ששלושה חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א לעיל והיתרה בחופף. סך-הכול יהיה על הנאשם לרצות 18 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 2.2.2017;
 - ג. חמישה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון, לרבות עבירות לפי פרק יא, סימן ו, מסוג עוון;
- עמוד 10

- ד. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע, לרבות עבירות לפי פרק יא, סימן ו, מסוג פשע, או עבירות של נהיגה בזמן פסילה;
- ה. 12 חודשים פסילה בפועל מלהחזיק או מלהוציא רישיון נהיגה. מורה על הפעלת פסילה מותנית בת 6 חודשים מת"פ 4296-03-14 במצטבר לפסילה בגין התיק שבכותרת. סך-הכול יהיה הנאשם פסול מלהחזיק או מלהוציא רישיון נהיגה למשך 18 חודשים. פסילה זו תחול מיום שחרורו ממאסר ותהיה במצטבר לכל עונש פסילה אחר. אין לנאשם רישיון נהיגה להפקיד;
- ו. 3,500 ₪ פיצוי למתלונן, עד תביעה 1, על-פי פרטיו בכתב האישום בת"פ 24463-02-17. הפיצוי ישולם עד ליום 1.6.18;
- ז. 2,000 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.6.18;
- ח. 6 חודשים פסילה על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא ביטוח;

זכות ערעור תוך 45 יום לבימ"ש המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ה תמוז תשע"ז, 19/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט